

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.481 van 25 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit en Armeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Azerbeidjan, op 25 februari 2008 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 januari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster en haar zoon dienden op 5 juli 2005 in België een asielaanvraag in.

Op 18 juli 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 augustus 2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 28 september 2005 diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 9 februari 2007 vervoegde verzoeker zich bij verzoekster en hun zoon. Hij diende die dag nog een asielaanvraag in.

Het verblijf werd hem geweigerd op 16 februari 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 27 maart 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad van State op 23 april 2007.

Op 4 april 2007 dienden verzoekers samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van, het ten tijde van de aanvraag van toepassing zijnde, artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Die aanvraag is nog steeds hangende.

Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet op 20 december 2007.

Op 21 december 2007 dienden zij nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in dit keer op grond van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, gesteund op de medische toestand van verzoekster. Deze aanvraag werd op 15 januari 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: Dat de aanvraag enkel aangeeft dat Mv. A. (...) niet in het bezit is van een paspoort, doch wel van een geboorteakte. Dat genoemd artikel 7, § 1, eerste lid van het K.B. van 17/05/2007 aangeeft dat de identiteit en nationaliteit (behoudens uitzonderingen) enkel in deze procedure op voldoende wijze kan worden aangetoond via een afschrift van de identiteitskaart of het nationaal paspoort. Dat een geboorteakte geen identiteitskaart is of een paspoort of deze kan vervangen.

Dat het verzoekschrift hier verder helemaal niet op ingaat, maar dat de betrokkenen op zich inroepen een ‘onbepaalde nationaliteit’ te hebben. Dat als de betrokkenen staatloos zijn, de betrokkenen een procedure via de Rechtbank van Eerste Aanleg kunnen opstarten teneinde de staatloosheid aan te tonen. Dat geen argumentatie voorligt dat betrokkenen dergelijke procedure opstartten of lopende hebben.

Dat de betrokkenen derhalve noch de vereiste identiteitsdocumenten voorleggen, noch een overtuigende motivatie geven waarom de betrokkenen zouden kunnen worden vrijgesteld van deze verplichting.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Opmerking: Dat de regularisatieaanvraag dd. 04/04/2007 op basis van artikel 9, alinea 3, van de vreemdelingenwet nog bij de Dienst Vreemdelingenzaken in onderzoek is.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekers halen eveneens machtsoverschrijding aan.

Verzoekers menen dat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, nu verzoeksters identiteit naar behoren van recht bewezen werd door toevoeging bij de aanvraag van haar geboortecertificaat en door het feit dat verwerende partij reeds in de asielprocedure in het bezit werd gesteld van hun huwelijksakte. Bijgevolg is de bestreden beslissing foutief gemotiveerd. Zij voegen een USSR paspoort van verzoekster toe aan het verzoekschrift. Verder werpen verzoekers op dat er geen rekening werd gehouden met de (medische) motieven van verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze stellen ten slotte dat hun nationaliteit onduidelijk is.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig is gemotiveerd en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoekers een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002). De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St. nr. 116.486, 26 februari 2003).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Voor een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dienen verzoekers te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden. Ten eerste moeten volgens artikel 9 ter § 1 van de Vreemdelingenwet verzoekers beschikken over een identiteitsdocument en ten tweede moeten zij op zodanige wijze lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven voorhanden is.

Wat betreft de eerste cumulatieve voorwaarde bepaalt artikel 7 § 1 van het K.B. van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag vergezeld moet gaan van de volgende documenten en inlichtingen: hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter § 1 derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben geen afschrift van hun nationaal paspoort of identiteitskaart voorgelegd, noch hebben zij op geldige wijze bij hun aanvraag aangetoond dat zij in de onmogelijkheid waren om een identiteitsdocument te verwerven in België. Noch de aan de aanvraag toegevoegde

geboorteakte, noch de reeds eerder overgemaakte huwelijksakte beantwoorden aan de vereiste identiteitsdocumenten.

Wat betreft het als bijlage aan het verzoekschrift toegevoegde USSR paspoort van verzoekster merkt de Raad op dat de verweerder slechts kan oordelen op basis van de gegevens die hem tijdig ter kennis worden gebracht en aldus geen rekening kan houden met documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het aanvoeren van een Sovjet paspoort de actuele nationaliteit van een aanvrager niet aantoot nu de Sovjet-Unie heeft opgehouden te bestaan. De kennis van de correcte, actuele nationaliteit - onderdeel van de identiteit van een persoon - is immers van essentieel belang aangezien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in het kader van de beoordeling van de aanvragen die overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit heeft.

Wat betreft de onduidelijke nationaliteit van verzoekers, is het aan verzoekers zelf, zoals verwerende partij terecht stelt, om een procedure via de Rechtbank van Eerste Aanleg op te starten om zo het statuut van staatloze te verkrijgen. Verzoekers tonen niet aan dat een dergelijke procedure zou opgestart zijn.

De gemachtigde van de minister heeft terecht geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk was, gezien het niet vervullen van de eerste cumulatieve voorwaarde. Nu er in casu geen onderzoek ten gronde was, wegens de onontvankelijkheid, diende de verwerende partij dan ook niet in te gaan op de, al dan niet medische, motieven van verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.3. Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel voor de minister van Binnenlandse Zaken de verplichting inhoudt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij niet over een afschrift van hun nationaal paspoort of van hun identiteitskaart beschikken. Het feit dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist de aanvraag onontvankelijk te verklaren kan niet als onzorgvuldig optreden bestempeld worden. Het USSR paspoort, toegevoegd aan het verzoekschrift, was niet aan verwerende partij gekend op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kan enkel rekening houden met de documenten overgelegd ten tijde van de bestreden beslissing. Daarenboven kon om voormelde redenen dit paspoort niet dienstig worden bijgebracht.

2.4. Betreffende de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoekende partij toont evenmin aan in welke zin het proportionaliteitsbeginsel in deze zou zijn geschonden noch op welke manier er van machtsoverschrijding sprake zou kunnen zijn.

2.5. Verzoekende partijen merken op dat een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst gezondheidsrisico's met zich meebrengt waarbij zij verwijzen naar de neergelegde medische getuigschriften.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing om reden van het niet beantwoorden aan de primaire voorwaarde, meer in het bijzonder het niet beschikken over de vereiste identiteitsdocumenten, aan de verzoekende partijen de mogelijkheid ontzegt zich voor het verwerven van een machtiging tot verblijf te beroepen op de specifieke procedure voorzien bij artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het enkel uitgesloten worden van deze procedure op basis van de ontvankelijkheid van de aanvraag houdt niet in dat de betrokkenen het grondgebied gedwongen dienen te verlaten. De loutere uitspraak over de ontvankelijkheid van de procedure, wat een rechtmatige toepassing is van de Vreemdelingenwet, kan in geen enkel geval als een onmenselijke behandeling worden beschouwd.

Het middel is ongegrond.

2.6. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.